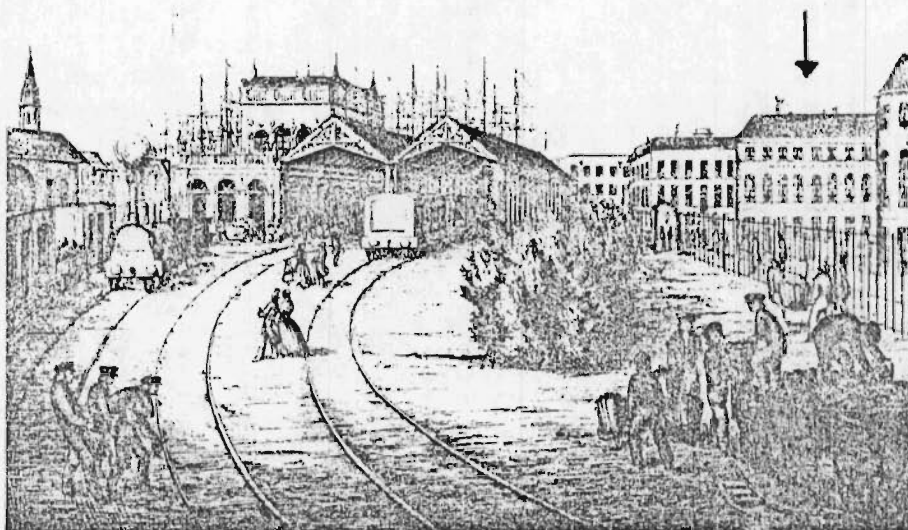

Succesvol hotelier en royalist (1)

Onder die titel heb ik verspreide biografische bijzonderheden uit het leven van A. Stracké bijegeharkt die ik in vorige bijdragen niet verwerkt heb. Ik heb ze hoofdzakelijk uit de Oostendse kranten *Le Carillon* (Car.) en *L'Echo d'Ostende* (E.O.) gehaald en ze zoveel mogelijk chronologisch geordend. Dit stuk is grotendeels een synthese van Strackés loopbaan geworden. Dat ik hier sommige feiten uit zijn leven (bondig) herhaal, zal de lezer, hoop ik, mij niet kwalijk nemen.

Laat me er even aan herinneren dat de arme jongen uit Naumburg (Hessen) op 4 mei 1862, zestien jaar oud, naar Oostende kwam in dienst van Carl MANN, eigenaar van het (oude) Hôtel d'Allemagne. Dat was toen gelegen achter het oud station, in de Polderstraat op het Hazegras. Die straat verbond het westelijk deel van de Oesterbankstraat (nu : Perronstraat) en de Vrijhavenstraat en liep dus ongeveer tussen de huidige Brigantijnen- en Hazegrasstraat. Situatie en uitzicht van dat eerste Hôtel d'Allemagne zijn aangeduid op een lithografie van DAVELUY (uit ca. 1845). Het is een gezicht op de binnenzijde van ons eerste spoorwegstation. Rechts op de achtergrond zie je het statige twee verdiepingen hoge hotel (cf. A. VERBOUWE, *Iconografie arr. Oostende*, nr 506, plaat 31).

31. Oostende, 1843. Het eerste spoorwegstation. Binnenzijde. Icon. nr. 506.

Vele jaren lang was dat het belangrijkste hotel van de zich ontwikkelende badstad. In zijn autobiografie vertelt A. Stracké dat, wegens het verblijf in Oostende van koning Leopold I en zijn gezin, vele prinselijke families, diplomaten en hoge dignitarissen in het hotel logeerden. Daar heeft hij de hertog van Brabant (de latere koning Leopold II) en bijna alle vorstelijke huizen van Europa leren kennen.

De bijzonder begaafde jonge Stracké maakte als wijntapper, keldermeester, tafeldienaar, boekhouder en

kelner zo'n bliksemsnelle carrière dat hij al op 1 februari 1869 voor eigen rekening het bewuste hotel kon exploiteren. Op 5 juni datzelfde jaar huwde hij hier Anna Maria RAU uit Mainz, ruim 13 jaar ouder dan hij.

Op 5 september 1870, in volle Frans-Duitse oorlog, kreeg de jonge hotelier prinselijk bezoek, nl. Louis Napoléon (1856-1879) de 14-jarige zoon van keizer Napoleon III. In de morgen van 4 september had hij Parijs verlaten vergezeld van ex-minister Chevreau, fregatkapitein Duperré, de officieren Lamey en Clary en twee bedienden. Over Bergen trok de keizerlijke prins naar Namen waar hij logeerde bij graaf de Baillet, gouverneur van de Naamse provincie. Hier vernam hij details over de Franse catastrofe: Sedan gecapituleerd, zijn vader gevangen en afgezet. Op 5 september kwam hij tegen 8 u. 's avonds in Oostende waar veel volk hem opwachtte aan het station. De nieuwsgierigen werden echter teleurgesteld want de prins was via de uitgang van het goederenstation verdwenen. Hij had op de portier niet willen wachten en was over het hekken geklommen, gevolgd door Clary en Duperré. Hij overnachtte in het Hôtel d'Allemagne en vertrok 's anderendaags om 9 u. 30 met de maalboot "Comte de Flandre" naar Dover. Vandaar begaf hij zich naar zijn verblijfplaats in Hastings. De ongelukkige jongen zou Frankrijk niet meer terugzien. Na zijn militaire opleiding in Woolwich (1872-1875) nam hij dienst in het Brits leger. In de strijd tegen de Zoeloes werd hij, als Brits officier, door lanssteken dodelijk gewond en stierf op 1 juni 1879, 23 jaar oud. (cf. o.a. E.O. 8.9.1907 - Car. 4.9.1908 en 9.9.1910 - Gr. Larousse encycl.)

Op 4 maart 1871 waren er weer prinselijke gasten in het Hôtel d'Allemagne, nl. de pas gehuwde prinses Louise van Engeland (1848-1939) (dochter van koningin Victoria) met haar man John D.S. Campbell, hertog van Argyll (1845-1914), de latere gouverneur van Canada (1878-1883).

In de stadig groeiende badstad gingen de zaken goed. Wegens uitbreidingswerken aan het oud station en wegens de concurrentie van de nieuwe hotels op de zeedijk geraakte het Hôtel d'Allemagne in een ongunstige situatie. Het zou trouwens weldra verdwijnen en plaats maken voor arbeiderswoningen. De vooruitziende Stracké verhuisde op 31 mei 1876 wijselijk naar de Kaaistraat nr 24 (in het centrum dus van de stad) waar hij het oude Hôtel des Bains omdoopte in Hôtel d'Allemagne. Dat blijkt trouwens uit een stuntelig rijmpje nl. "Les hôtels d'Ostende. Chant des commissionnaires". In strofe 3 lezen we:

"Hôtel Stracké ou des Bains.
Ceux-là c'est tout un refrain.
Car un qui les accompagne
dit encore hôtel d'Allemagne". (E.O. 24.2.1878)

Dat deftig hotel zou floreren, als een van de voornaamste van de badstad, tot de zomer van 1914. Hier heeft A. Stracké door werkkraft, bekwaamheid en integriteit zijn reputatie verstevigd en de grondslag van zijn fortuin gelegd. De zakelijke hoteladvertentie luidde:

Hôtel d'Allemagne
Maison de premier ordre - Ouvert toute l'année -
Arrangements pour un séjour prolongé -
Aug. Stracké, propriétaire

Concessionnaire de l'hôtel-buffet du chemin de fer
de l'Etat à Ostende (Quai)
Restaurateur des Malles-Poste de l'Etat Belge
entre Ostende et Douvres

(Car. 21.1.1898 en passim)

In december 1878 kreeg A. Stracké inderdaad, als degelijk hotelier, de exploitatie van het restaurant in het Kaaistation toegewezen (E.O. 10 en 12 dec. 1876) en op 1 juli 1881 (zegt hijzelf in zijn autobiografie) de restauratiedienst op de pakketboten.

Martin August Stracke, zoals zijn naam oorspronkelijk officieel luidde, al 17 jaar alhier stevig ingeburgerd, vroeg en verwierf in september 1879 de Belgische nationaliteit door de gewone naturalisatie (E.O. 18.9.1879). Volgens zijn autobiografie werd hij al in zijn jeugd met zijn tweede voor-naam aangesproken. Zijn familienaam kreeg in België een accent aigu (een te verwachten Belgische verfransing) en als Auguste Stracké stond hij al vóór zijn naturalisatie bekend.

Met bruisende activiteit breidde onze ondernemende hotelier zijn zaken uit. Op het einde van de 80-ger jaren (in 1887 volgens zijn autobiografie) stichtte hij met de Duitser Max STICHERT (Werdau 1853-Oostende 1897) een oester- en kreeftenkwekerij op de oosteroever van de achterhaven. De volgende tweetalige reclame verscheen daarvan in de lokale kranten :

Grands Parcs aux Huitres et Homards
Stichert, Stracké & Cie. Ostende.
Spécialités de huitres anglaises véritables natives
homards et langoustes

Nos parcs sont situés sur le parcours du chemin de fer vicinal de Blankenberghe, c'est-à-dire entre Ostende (Station) et le Tivoli. Il est permis aux étrangers de visiter les parcs.

Unsere Parcs liegen an der Trambahn nach Blankenberghe und zwar zwischen Ostende (Station) und Tivoli. Die Besichtigung derselben ist Fremden gerne gestattet.

(o.a. E.O. 2.1.1890)

De produkten moeten van goede kwaliteit geweest zijn want de exploitanten kregen op de expo van Bordeaux in 1895 een ereprijs (E.O. 27.10.1895). In 1896 legden zij een nieuw oesterpark aan ten noorden van de Mosselhoek. Na de dood van M. Stichert zette A. Stracké de exploitatie voort (cf. Oostends Oesterboek, p. 49, pl. 17, 20, 21, 22 en 23). De oesters kwamen vooral uit Whitstable (Kent) en vonden veel aftrek. In zijn autobiografie beweert A. Stracké dat de produktie, van aanvankelijk een half miljoen oesters per jaar, opgevoerd werd in 1914 tot ruim 3 en een half miljoen.

N.B. De Mosselhoek (=Canton des Pêcheurs) lag noordelijk van de huidige R. Yacht Club in de buurt van de (huidige) Esplanadestraat, dus tegenover de Cockerillkaai.

De Tivoli, gelegen aan de (oude) Brugse steenweg, tegenover de Mosselhoek, was een druk bezocht drankhuis met allerlei gemakkelikheden, o.m. roeien op de spuikom van de "écluse française". (cf. R. EECKHOUT, Zoeklicht op Bredene, p. 115-118 en de boeiende bijdrage "'t Sas zoals het was..." in het jaarboek 1982 van Ter Cuere Bredene).

(wordt voortgezet)

Germain BILLIET